

[Statsministeren.]

50 mill. kr. til dette formål. Det viste sig ganske vist, efter at bevillingen var givet, at det var muligt at få den med på finansloven, men bevillingen blev i finansudvalget givet under forudsætning af efterbevilling. Ved den lejlighed kunne socialistisk folkeparti godt stemme for bevillingen, selv om man hverken havde principielle eller praktiske folketingsbeslutninger at støtte sig på.

Fra forrige folketingsår kan jeg nævne forhøjelsen af byggebevillingen til landbohøjskolen på Frederiksberg på 26 mill. kr. Denne forhøjelse gennemførtes ved aktstykke nr. 163 af 1. juni 1967. Forhøjelsen indebar samtidig en udskydelse af den i loven om byggeriet fastsatte sluttermin.

Ingen af de kriterier, socialistisk folkeparti har påstået skulle begrænse en ministers adgang til at afholde udgifter alene med finansudvalgets tilslutning, kan således finde støtte i den hidtidige praksis. Tværtimod mener jeg, at der kan — og jeg har her gjort det delvis — fremdrages en række eksempler på, at finansudvalget ikke har følt sig bundet af disse kriterier; ingen har tidligere fundet, at det var forfatningsstridigt.

Lad mig tilføje, at spørgsmålet om eventuelle grænser for denne praksis tidligere har været drøftet her i folketinget.

Det skete ved en forespørgselsdebat den 26. november 1958. Forløbet af denne debat kan næppe fortolkes på anden måde, end at folketingets flertal afviste at fastsætte retningslinjer, som begrænsede en ministers adgang til at afholde udgifter alene med finansudvalgets tilslutning.

Så længe folketinget ikke har fastlagt sådanne begrænsninger, må det i hvert enkelt tilfælde være regeringen, der tager stilling til, hvilken fremgangsmåde den vil anvende, og folketingets finansudvalg, der tager stilling til, om det under politisk ansvar over for folketingets senere godkendelse vil give tilslutning til den pågældende udgift.

Jeg må altså fastholde, at regeringen har handlet i overensstemmelse med hidtidig statsretlig praksis. Det udelukker naturligvis ikke, at der i folketinget kan være et ønske om at fastlægge visse grænser for, i hvilket omfang bevillinger i finansudvalget kan benyttes, og i hvilket omfang der må kræves særlig lovgivning, grænser,

som så naturligvis må gælde for enhver regering. I så fald er regeringen rede til at deltage i en drøftelse af problemerne.

Det er givet, at adgangen til bevillinger gennem finansudvalget ikke må udnyttes på en måde, som sætter folketinget ud af spillet, og jeg kan kun forsikre, at regeringen ikke har haft sådanne hensigter. På den anden side bør man nok undgå at opstille sådanne regler og begrænsninger, at finansforvaltningen bliver unødigt stiv og besværlig.

Jeg skal i denne omgang derudover indskrænke mig til, hvad angår den ikke-statsretlige side af den her diskuterede sag, at tilbagevise hr. Aksel Larsens udtalelse om, at der var god tid til at fremsætte forslag, inden folketinget sluttede sit arbejde. Jeg mener ikke, at denne påstand er rigtig, simpelt hen fordi, som man også vil erindre, folketinget var indstillet på at acceptere den hidtidige aftale om ikke at fremsætte nye forslag senere end 15. marts, og det er jo i hvert fald alle i folketinget bekendt, at der ikke var nogen almindelig velvilje over for dispensation fra denne regel. Det var grunden til, at regeringen ikke fremsatte forslag, da den på et ganske sent tidspunkt var nået frem til sin indstilling om, hvad dette i givet fald skulle beløbe sig til.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Jeg beklager meget, at statsministeren i så ringe grad gik ind på den begrundelse for forespørgslen, jeg er fremkommet med her. Det kunne dog ellers have været ønskeligt.

Jeg bestrider naturligvis ikke hans fremstilling af, at der er tilfælde, hvor man har ladet finansudvalget foretage sådanne bevillinger og også derved foretage visse ændringer af visse love. Jeg gør imidlertid opmærksom på, at dette ikke kan anvendes i en sag som denne. De tilfælde, han nævnte, det var 21. maj i år, det var 15. november 1967, det var januar 1967. Jeg tillader mig at erindre statsministeren om, at det var tidspunkter, hvor folketinget var inde, havde arbejdsperioder og holdt møder mindst 4 dage om ugen; der var altså rig mulighed for at få sagen behandlet i folketinget, og det turde dog være noget andet. Det er noget, der i og for sig ligger på linje med det, som foregik, da man